

пекать! Ами ето го на, то стои на масата. Винаги напраздно ще ме гълчите.

Плюшкинъ видѣ листчето, подѣвка малко джукитѣ си, па рече: че какво си задѣдрала! Голѣма работа станало! Бѣди ли я били. Ти ѝ кажешъ една дума, а тя отвърне десеть, Чакай! Донеси ми свѣщъ да запечатамъ писмото. Не, не; не носи лояната свѣщъ, тя лесно топи — бърже ще изгори — само загуба. Донеси борина.

Мавра излѣзе, а Плюшкинъ седна на единъ мекъ столъ, взе перото въ ржка, па почна да мисли, що да пише. Топна перото въ мастилница съ нѣкаква мухлясала течность съ множество мухи на дъното и почна да пише. Буквитѣ, които пишеше, приличаха повече на ноти, страшни криволици се чертаяха подъ треперливата му ржка.

Писмото се свърши и Плюшкинъ почна да го сгъва. Той отвори уста и рече:

— Вие ще купите умрѣлитѣ души, ами не знаете ли нѣкой търговецъ, който да купи душитѣ на избѣгалитѣ селяни?

— Зеръ вие имате избѣгали? бързо запита Чичиковъ.

— Тамъ е работата, че имамъ. Зетъ ми търси всички: дума и помень нѣма отъ тѣхъ. Ама той е воененъ човѣкъ. Да го накарашъ да потропне съ шпоритѣ, бива го, масторъ е, а да го накарашъ да ходи по сѣдилищата да дири избѣгалитѣ — тамъ го не бива...

— А колко на брой имате избѣгали?

— Ще се набератъ около 80 души.

— Не може да бжде!

— Бога ми има! Защото всѣка година избѣгватъ отъ мене по нѣколцина. Моитѣ хора сж много